

*Sundhedsmæssig bistand**Til § 209*

I bestemmelsen lovfæstes gældende ret, hvorefter en indsat har samme adgang til og krav på lægebehandling mv. som borgere, der ikke er frihedsberøvede. Spørgsmål om fri adgang til, henholdsvis betaling for sundhedsmæssige ydelser løses ligeledes efter de almindelige regler herom. Bestemmelsen giver således ikke en speciel adgang til gratis behandling, Indlæggelse, herunder tvangsindlæggelse i hospital, kan ske efter reglerne i sundhedslovgivningen. Det følger modsætningsvist af bestemmelsen i § 231 i dette lovforslag, at tidsrummet for indlæggelse i hospital medregnes i foranstaltningstiden.

*Arbejde og uddannelse mv.**Til § 210*

Bestemmelserne i §§ 210-213 om beskæftigelse af de indsatte ved arbejde og uddannelse mv. indebærer væsentlige ændringer i forhold til gældende ret, nødvendiggjort af bl.a. de foreslåede ændringer af anstaltssystemet med indretning af halvlukket regi og lukkede afdelinger, hvorfra de indsatte – i modsætning til kriminallovens hidtidige udgangspunkt for alle indsatte i den gældende § 103 – ikke normalt kan deltage i aktiviteter uden for anstalten. Gældende ret og kommissionens overvejelser og forslag er beskrevet i betænkningens afsnit XVI, kap. 6.7.3. og 6.7.4.

I § 210, *stk. 1* fastsættes det, at de indsatte under afsoning har både ret og pligt til at være beskæftiget med en af institutionen godkendt aktivitet. Med fremhævelsen af uddannelse ved siden af arbejde mv. tilsigtes – som noget nyt i forhold til gældende praksis (men ikke i forhold til gældende ret, jf. § 103) – en understregning af, at undervisning og uddannelse skal ligestilles med beskæftigelse både uden for institutionen og i institutionens værksteder eller med institutionens drift. Bestemmelsen lovfæster den i gældende ret eksisterende beskæftigelsespligt, men indebærer samtidig som en nyordning, at beskæftigelsespligten modsvares af en ret til at være beskæftiget, således at også kriminalforsorgens pligt til at tilvejebringe de fornødne beskæftigelsesmuligheder lovfæstes.

Bemyndigelsesbestemmelsen i *stk. 2* kan få betydning for bl.a. detentioner, der ikke uden videre har mulighed for at tilbyde beskæftigelse, og for pensionsanbragte, der kan fritages for pligten til at være beskæftiget med egentligt arbejde mod at være beskæftiget med andre godkendte aktiviteter.

I *stk. 3* fastsættes det, at en arbejdsvægrende indsat i arbejdstiden skal opholde sig i eget opholdsrum eller andet anvist opholdssted.

Arbejdsvægring er også en disciplinær overtrædelse, jf. § 226, nr. 3, i dette lovforslag og bemærkningerne hertil. Overtrædelsen kan dog kun sanktioneres med bøde. Der henvises om kommissionens principielle overvejelser til betænkningens afsnit XVI, kap. 6.7.2.

Bestemmelserne i §§ 226-228 om disciplinære overtrædelser omfatter ikke pensionerne. Arbejdsvægring kan for pensionsanbragte udgøre en overtrædelse af vilkårene for opholdet.

Til § 211

Bestemmelsen vedrører spørgsmålet om valg af beskæftigelse til den enkelte indsatte og fastsætter i overensstemmelse med gældende ret i *stk. 1, 1. pkt.*, at indsatte i åben afdeling så vidt muligt skal være beskæftiget uden for institutionen, medmindre den pågældende er anbragt i halvlukket regi og dermed udelukket herfra, jf. henvisningen til § 214. Henvisningen i *stk. 1, 2. pkt.*, til den foreslåede bestemmelse i § 214 indebærer, at der ved afgørelse i det enkelte tilfælde om tilladelse til beskæftigelse uden for anstalten skal følges de der fastsatte bestemmelser, jf. bemærkningerne til bestemmelsen.

Princippet i *stk. 1, 1. pkt.*, omfatter også pensionsanbragte.

Bestemmelsen i *stk. 2* opretholder princippet i den gældende bestemmelse i kriminallovens § 103 om individuelt valg af beskæftigelse og lovfæster i øvrigt de hensyn, som kriminalforsorgen skal inddrage ved det individuelle beskæftigelsesvalg, og den vejledningspligt i forbindelse hermed, som påhviler myndigheden. Det forudsættes, at institutionerne sættes i stand til at kunne imødekomme disse forpligtelser, herunder i faglig henseende.

Til § 212

Bestemmelsen viderefører den gældende bestemmelse i kriminallovens § 103, hvorefter indsatte skal have udbetalt vederlag for deres arbejde, men udvider adgangen til også at omfatte betaling for andre former for beskæftigelse, herunder undervisning, uddannelse og anden oplæring. Vederlaget efter *stk. 1, 1. pkt.*, forudsættes at have en sådan størrelse, at der ved siden af udbetaling af beløb til daglige fornødenheder (»lommepenge«) er mulighed for en vis opsparing til forbedrelse af løsladelsen. En indsat forudsættes i anstalten at have det samme beløb til disposition til daglige fornødenheder, uanset om den pågældende oppebærer